

Алфред Честер

САФАРИ

Договорили смо се да се нађемо после ручка, низ улицу од моје куће, у формално уређеном парку пуном дрвећа и цвећа, по имену Жабљи врт. Кажем да се зове Жабљи врт, иако сам то име чуо само једном, од неког таксисте, и то пре две године, када сам се тек доселио у крај. Сви мештани га зову Врт сточне пијаце, јер се некада давно у околини налазила сточна пијаца, можда баш на том месту. Када визуализујем парк, увек замишљам да испред њега стоји статуа висине човека у чучњу, али знатно шира – блистава гранитна жаба на ниском постољу од црвене цигле. Али ње, заправо, нема. У сваком случају, како год се то место звало, чињеница је да су током влажних јесењих ноћи његове стазе и околне улице пуне жаба. Не чујете их као што чујете жабе око бара у пролеће, јер су сасвим тихе. Али ако пролазите по мраку, можете видети како им очи светlucaју и како се у блату оцртавају контуре њихових кргових тела. Или повремено видите неку како скаче кроз кишу, ниоткуда ка нигде, као да су је увис хитнули зли дуси које жабе наводно носе у себи. До јутра нестану.

Дошао сам раније, прескочивши оброк, и сео у врт да сачекам Џералда. Врућина је била несносна и било ми је лоше у стомаку и глави. У парку није било никог осим мене и једног човека мојих година, или можда мало млађег – радника у фармеркама и плавој тексас јакни, који као да се увек појави у врту кад сам ја тамо. Никада не седа на моју клупу, нити близу мене, већ увек на неку другу, мало удаљенију, и посматра ме подмукло, све док ми не постане толико непријатно да морам да устанем и одем. Понекад покушам да му одважно узвратим поглед, подижући очи нагло, као два револвера; он тада климне главом и осмехне се пријатељски, комшијски, па се загледа у моје ноге или руке, као да очекује да му открију неку тајну.

Тог поподнева, док сам чекао Џералда, овај радник (ако јесте радник, има доста времена за ленчарење), или мушкарац прерушен у радника, седео је на сунцу поред огромних ириса. Ја сам био у сенци високе пиније, недалеко од места где би била статуа жабе, када би постојала.

Џералд се коначно појавио у чино панталонама и карираној фланелској кошуљи. С десетак метара или више помислили бисте да има петнаест година, иако је у ствари готово на супротном крају средњих година. Ситан је и мршав, као дечак, али није мишићав; пун је брзе, нервозне енергије, а коса му је и даље сасвим плава. Ако има седих, то се не примећује.

„Хоћемо ли?“, рекао сам, устајући.

„Куда?“ Изгледао је збуњено.

„О, мислио сам... зар није план да идемо у лов на шкорпије?“ Тада сам схватио да сам, знајући да идемо ван града, из неког разлога обукао сако и кравату и уске италијанске ципеле, купљене пре три године у Мејсију, које готово никада не носим. Осетио сам се смешно и помислио да би можда требало да одем кући и пресвучем се.

„Наравно да идемо. Али где?“

„Откуд ја знам? Никада раније нисам ишао у лов на шкорпије. Требало би ти мене да водиш, зар не? Шта то носиш?”

Држао је велику канту млека у праху – или боље речено, велику канту за млеко у праху – јер када је скинуо поклопац, унутра су биле само маказе за заноктице и мало беличасте прашине.

„Је ли то опрема?”, упитао сам, присећајући се да је преко телефона споменуо да ће је понети.

Није одговорио, а и ако јесте, не сећам се шта је рекао. У сваком случају, то сигурно није био неки користан одговор. Можда је лупнуо прстима по канти, или се ши-роко, али празно осмехнуо, показујући ми своје ружне, чаробњачке зубе, или ме је једноставно нетремице посматрао својим празним, бледим, бледоплавим очима. (Могоа бих овде додати да је једна од мојих мана то што не чекам баш увек да добијем одговор.)

Рекао сам: „Па, где ћемо?”

Ђутао је и изгледао збуњено, као да очекује да ја одлучим. Ваљда такве ствари ради само да би нервирао друге – замислите, у њејовим годинама! – и премда знам да управо то жели, ипак се изнервирам.

Некако смо, напослетку, ипак кренули.

Ишли смо главним путем из града, све до места где се он изненада стрмо спушта у једно предграђе пуно еукалиптуса и палми, кроз које ми је једнако болно да пролазим као и кроз улицу у којој сам рођен. Већину кућа подигли су Европљани у данима непосредно пре независности, а сада је већина њих отишла, па куће стоје попут оронулих футуристичких фантазија – затворених капака, оковане ланцима, празне, изнутра огољене. Док пролазиш поред њих, обузима те осећај да људи сигурно у тајности одлазе на друге планете и да ћеш ускоро остати сасвим сам овде, да ће цео свет бити твој, заједно са свим тим старинским футуристичким кућама.

Отприлике на пола пута кроз предграђе скренули смо с главног пута и наставили низбрдо стазама до дна мале Оринове долине, готово ненасељеног пашњака – ту су тек колиба-две – кроз који протиче речица. Оног дана када смо Џералд и ја сишли у долину, река је била пресушила, а земља је изгледала мртво, спржено; било је то пре кише, наравно. У тој долини сам једном видео како се рађа јаре, пријатног пролећног поподнева, када је трава била висока, а река набујала. Дечак од можда осам година чувао је козу на испаши кад се она изненада ојарила. Све се одиграло веома брзо – готово као да је застала да мокри, а онда је дечак подигао јаре у наручје и кренуо кући, или где већ, док је коза трчала за њим мекећући, с великом куглом крви која јој је висила позади попут гримизних вимена и њихала се док је трчала.

Присећао сам се тога када је Џералд рекао: „Добио сам писмо од Рудолфа Киткина пре неки дан.” Хтео бих овде да напишем „и срце ми је замало искочило кроз уста” – али није; потонуло је споро и тешко, у горчини.

„Стварно?”, настојао сам да звучим опуштено. Знам да Џералд може да ми чита мисли. Дешавало се сувише често да би била случајност.

„На Флориди је, у посети родитељима.”

„Је л' да?“ У долини је било топлије него у граду и осећао сам слабост у целом телу, све до стопала, која су ми све више отицала у тесним италијанским ципелама. Како бих разбио тишину, рекао сам: „Да ли си знао да је Рудолф некада имао козу као кућног љубимца?“

„Да, наравно. Видео сам је мртву, на његовом кухињском столу. А Рудолф је седео над њом као какав студент јешиве са Сутинове слике. Давао јој је инјекције, у покушају да је поврати у живот. Рекао је: 'Ако ти не смета овај украс на средини стола, седи.' Мени је, наравно, сметао. 'Размисли', рекао сам му, 'не знаш од чега је угинула. Може бити неки вирус.' Али била је то слатка мала животиња док је била здрава, зар не?“

„Никад је нисам видео.“

„Не!“, узвикнуо је, глумећи изненађење. Врло добро је знао да је коза угинула пре него што сам дошао у Африку. „Како то?“

Невољко сам му објаснио како то да никада нисам видео козу и, објашњавајући – ето такав сам – заборавио да ме завлачи. „Ипак, често ми је причао о њој. Умео је да опонаша њено умилно мекетање и звук њених папака док је силазила низ мермерне степенице куће. Клип-клоп. Клип-клоп. Рудолф је тај звук изводио врло нежно и префињено. Коза је мислила да јој је Рудолф мајка и увек је ноћу спавала с њим.“

„То ме нимало не чуди“, рекао је Џералд. „Мислим, сасвим је природно да све бебе мисле да им је мајка онај ко се брине о њима.“

Док смо ходали, показивао ми је жбуње, траве, па чак и ситне цвеве. Мени је земља деловала спржено, али пошто је Џералд изузетно пажљив посматрач, долина је оживела. Не неким нарочитим животом, али ипак животом. Џералд памти оно што гледа, разврстава оно што види, препозна биљку ако на њу поново наиђе. Памти мирисе, боје и облике. Свет у коме ја живим има мало детаља, готово да нема имена, и ретко се понавља. Сваког дана пред очима ми је једна велика безлична мрља, коју сутрадан замењује друга безлична мрља.

Прелазак преко долине био је напоран – прешли смо је с краја на крај. Помислио би човек да је земља овде добила облик под ударима земљотреса, плимних таласа и големих ужарених комета. Уздиже се и тоне, отвара се, избија у мале заравни, па се у потезима од педесет и више метара таласа попут валовитог челика. Животиње, док пасу, имају безброј набора у којима могу да брсте. Али то је тежак терен за ходање, нарочито при Џералдовом брзом кораку, јер иако је много старији од мене, сигуран је на ногама попут козе и подједнако енергичан. Ја сам млитав и брзо остајем без даха.

Док смо се спуштали низ један брежуљак, испред нас се указала огромна бетонска конструкција коју никад раније нисам видео, налик темељу незапочете или можда срушене куће. По целој конструкцији била је прикуцана жичана мрежа, а неки младић је нешто петљао око ње. Или је скидао део или додавао још. А можда ју је само чвршће закуцавао. Из неког разлога морали смо да пређемо баш преко те конструкције, а мало даље стигли смо до уског асфалтираног пута, обраслог бамбусом и ситом с обе стране. Познавао сам тај пут. Кад бисмо њиме скренули на југ – што смо убрзо и учинили – одвео би нас назад до главног друма, и то на

мање од пола километра од места где смо с њега сишли, у предграђу. Другим речима, прешли смо долину узалуд.

Суздржао сам се, међутим, док нисмо стигли до главног пута, а онда сам упитао: „Колико још треба да идемо?”

„Још километар и по, два. Одмах иза гробља.”

„Хоћеш ли ми, молим те, рећи зашто смо прелазили ону долину кад смо могли да идемо путем и уштедимо бар пет километара?”

„Нисмо могли. Главни пут не иде овамо.”

„Иде. Сад смо на њему.”

„Ово није исти пут којим смо кренули”, рекао је смирено.

„Јесте.”

„Није.”

Било ми је сувише лоше да бих наставио да се препирем. Осим тога, већ смо били подно планине и пролазили испод свода еукалиптуса, па ме је запахнуо умирујући поветарац. Ту се пут рачва: један води право уз планину, други кружи око њеног подножја, па се потом успиње да би се спојио с првим и поново постао један, а затим се разматава кроз шуме и дуж литица, да би најзад изашао на обале рта. Кренули смо доњим путем, поред Католичког гробља, а затим и поред Почивалишта за животиње, гробља за псе и мачке.

„У животу сам видео само две шкорпије”, рекао сам. „Изузимајући присутно друштво. Једну у Грчкој. Мислим да сам је убио. И једну у Аризони, за време рата, на зиду братовог пољског клозета.”

„Заиста? То је чудно.” Говорио је као да не верује да сам икада видео шкорпију, па сам се запитао да можда све то не измишљам. Док сам размишљао о својим шкорпијама, постајале су све неодређеније и нестварније. Нису биле ништа стварније, нити више моје, од оних о којима сам слушао у Мексику, за које се каже да падају с дрвећа у прегрштима.

После извесног времена, што сам лежерније и нехајније могао, рекао сам: „Мислим да сам отрован.”

Џералд је прислонио шаку уз уво. Често се правио да слабо чује. „Ко?”, упитао је.

„Како мислиш ко? Ја!”

„Кога си отровао?”, рекао је, гледајући ме право у лице и показујући ми све своје пакосне жуте зубе.

„Нисам никога отровао. Мислим да неко трује мене.”

„Што, лоше ти је?”

„Осећам се чудно.”

„Зар се не осећаш увек чудно? Стално понављаш како се осећаш чудно.”

„Осећам се чудније него иначе.”

„Али како?”

Наравно да нисам хтео да му кажем, јер сам сумњао да је, ако не баш мој тровач, онда свакако умешан у моје тровање, да њиме, такорећи, управља, и то вероватно без бољег разлога него да ме слуша како говорим о својим реакцијама. Са широким осмехом рекао сам: „Да ли ме можда ти трујеш?”

„Ја? Сигурно се шалиш.”

„Да ли се шалим?”

„Забога, зашто бих те ја тровао?”

„Зашто да не? Из забаве, претпостављам. Шта друго овде има да се ради?”

Климнуо је главом. „Ништа посебно, то је тачно.”

После краће тишине и благог налета гриже савести рекао сам: „Надам се да те не вређа што питам.”

Потапшао ме је по леђима. „О, не, нимало.”

Драги Читаоче, замисли стање усамљености и изолације толико дубоко да мораш да се извињаваш сопственом тровачу. Па ипак, да ли је то прави отров којим ме Џералд – под претпоставком да то јесте Џералд, а ко би други могао бити? – храни? Не мора бити.

Понекад помислим да је Џералд бог – макар неки локални бог, или, тачније, локални демон. Африка није исто што и други континенти, упркос својим револуцијама, а Џералд овде живи толико дуго да су магија и враџбине постале већи део његове природе него наука или Десет заповести. Заиста чујем бубњеве кад се приближава; видим кост и прстен у његовом носу; видим језиву боју на његовом лицу. Он је врач који користи тело безазленог енглеског мисионара. Верујем да његов ум може да ствара ствари, да их измишља успут, стварне ствари (ако се тако може рећи), попут овог пута којим смо ишли, или долине коју смо управо прешли, или планине изнад нас. Ако је свет привид, зашто Џералд не би био узрок неких од тих привида? Знам да ово звучи сулудо. Вероватно и јесам луд. Па ипак, зар луд човек не може бити логичан – и у праву?

Ако се превише виђам са Џералдом, он се подмукло шири кроз мој живот као мастило по упијајућој хартији. Изађем ноћу и чујем крик неке непознате птице у крошњама, и помислим: то је Џералд. Или пса како завија. Ако сам с неким – мада се то ретко догађа – лако се може десити да кажем: „Слушај! Чујеш ли ону птицу? То је Џералд. Он може да се претвори у птицу.”

Да бих се заштитио од онога што сматрам да је истина, а и да не испаднем луд, почнем да говорим поетско-комичним тоном: „Птица-демон. Претвара се у птицу-демона.”

„Шта је птица-демон?”, питали су ме.

„Црна животиња налик папагају, с огромним крилима, која се ноћу не може видети, већ само чути. Дању поплави и непрестано лети, тако да се не разазнаје на небу.

При заласку сунца постаје тамнија и прошара се црвеним пегама. Затим прелази у љубичасто, а напоследку опет у црно. Ако лети ноћу – што готово никад не чини, јер радије седи на неком оближњем дрвету и вришти или хукће – понека јој пера заискре попут звезда.”

„Да ли се храни?”

„Храни се тобом и мноме. Нашим сновима. Нашим тајним мислима.”

А можда су птице које испуштају крике и пси који завијају у Џералдовој служби. Подмићује их да се огласе у најпогоднијим тренуцима, онда кад је највероватније да ће ме ужаснути.

Једног летњег поподнева отишао сам на купање на пространу пуну плажу на рту. После извесног времена почео сам да се осећам чудно, можда ме је мало

ударило сунце – вртело ми се и било ми је мука, а ипак сам био усхићен. Покушавајући да се смирим, ходао сам унаоколо по песку; Џералд ми је непрестано био на уму, попут неке велике, безобразне шале. А онда сам одједном погледао према високим пешчаним литицама на истоку и био сам сигуран – без страха, напротив, уз смех – да ће се Џералдова насмејана глава појавити над тим брдима попут циновског луткара над својом позорницом, попут левијатана који израња из базена док му се вода слива низ тело.

И, да – ко су та необјашњива створења која раде необјашњиве ствари у мом животу?

Ко је, на пример, радник у плавим фармеркама и плавој тексас јакни? Ко су они други о којима вам нисам говорио? Ко је она кошчата стара удовица у црнини која седи на степеницама катедрале док не прођем поред ње на путу ка пијаци, па онда устане и ситним брзим корацима нестане у супротном правцу – ко је она? Ко је онај здепасти средовећни човек који сваке ноћи паркира свој стари плави дофин наспрам Жабљег врта, па потом наизглед расејано шета горе-доле стазом на којој цвета мошусни љиљан, скривајући иза леђа украдену одломљену гранчицу? Да ли је само изашао у шетњу? Да ли је ико икада само изашао у шетњу? Има ли уопште још невиности – безазлене крађе цвета, ноћне шетње кроз парк, крика птице која је заиста птица, завијања пса који нађуши смрт или осети глад, страх или усамљеност, чудног осећаја у телу који није отров ни црна магија?

Дечак надуване главе, с много коврцаве смеђе косе на врху, силазио је путем према нама, суморно нас дозивајући. Одећа му је била поцепана, био је бос, а нокат на палцу десне ноге био му је откинут или изједен. Живо месо се гњило. Заправо, изгледало је као да ври.

Џералд и дечак су се руковали.

„Дошли сте по још шкорпија?“, упитао је дечак.

„Да.“ Окренувши се према мени, Џералд је рекао: „Прошли пут кад сам био овде, овај дечак ми је помогао.“

Сва тројица смо наставили путем још неколико корака, а кад је Џералд кренуо да нас поведе уз благи успон, дечак је рекао: „Не, тамо није добро.“

„Зашто? Прошли пут је било врло добро.“

„Јесте, али сад више није добро. Времена се мењају. Сад треба да идемо доле.“ Показао је према некој врсти полуострва или мале литице, која је заправо била обала пресушене реке.

„Мислиш ли да треба да га послушамо?“, питао ме је Џералд.

„Откуд ја знам?“

„Тачно.“

„Тамо има више шкорпија него горе“, рекао је дечак.

Џералд је подигао руке у знак предаје, па смо пошли за дечаком, сишли с пута и кренули на полуострво.

Ту је било зеленије него у долини, али једнако вруће, јер није било дрвећа, само ниског растиња и много патуљастих палми. Скинуо сам сако, бацио га на један жбун и стајао, помало ошамућен.

Џералд је готово одмах опазио шкорпијину рупу. (Реч „опазио” звучи мало старински, али Џералду пристаје.) Што се мене тиче, то је могла бити и мравља рупа, само што је била мало већа, више овалног облика.

Џералд је откинуо лепезасти лист с патуљасте палме и, чучећи, гурнуо дугу петељку у шкорпијину рупу. Неко време га је мрдао тамо-амо.

„Поента је”, рекао је, па одједном узвикнуо: „Ево! Ухватила се!”

Питао сам се да ли је заиста узбуђен. С њим се никад не зна да ли му је до нечег стварно стало. Не бих рекао. Мислим да га једино истински интересује да гледа како се ствари копрцају. Ствари и људи.

„Види”, рекао је.

Пустио је лист и видео сам како се помера у ситним, али јасним трзајима, као да га нешто изнутра вуче.

„Трик је да подигнеш лист док шкорпија још држи други крај.” Полако је подигао стабљику, али када се врх појавио, шкорпије није било. „Дођавола”, рекао је Џералд и поново гурнуо лист у рупу.

За то време дечак је стајао поред мене, некако ошамућен, и жвакао петељку листа патуљасте палме.

„Пљувачка би требало да хипнотише шкорпију”, објаснио је Џералд, гледајући нас одоздо. Није објаснио – нити сам ја питао – зашто користи суви лист.

Дечак је погледао своју ижвакану петељку и, очигледно закључивши да је довољно хипнотична, почео да лута унаоколо, погледа прикованог за земљу, тражећи рупу шкорпије. Одједном сам схватио да их је земља пуна – није била баш порозна, али се отприлике на сваких пола метра налазила по једна таква овална рупа. То ме није уплашило, али пошто сам осећао да би требало – ако ме није плашило, онда је то зато што сам био зачаран или отрован – рекао сам Џералду: „Није ли опасно с овим шкорпијама које вребају испод нас?”

„Вероватно јесте”, насмејао се, дрмуцајући петељку.

Пратио сам дечака до ивице полуострва. У међувремену је некако набавио поцепани пластични ђон јапанке и гурао је своју петељку патуљасте палме у рупу. Чучнуо је над рупу и изгледао усредсређено, попут рибара који чека да се струна затресе. Чинило се да пажљиво слуша.

„Ухватио сам је!”, повикао је и забацио руку уназад. Шкорпија, која се клештима држала за крај петељке, отпала је док је дечакова рука била у покрету. Пролетела је кроз ваздух и пала готово пред моја стопала. Није личила ни на једну шкорпију коју сам видео, или за коју сам умишљао да сам је видео. Ова је имала оклоп боје ћилибара, налик оклопу бубе, али маснији и прозирнији. Само тело било је прилично тамно и сјајно, попут корњачевине; велика предња клешта била су нешто светлија, док су шест бочних ногу и сегментисани реп са жаоком на крају били најсветлији, готово жути. Такође, била је дуга мање од осам центиметара од предњих клешта до жаоке. Шкорпије које памтим из прошлости имале су бледосмеђа кредаста тела и биле су дуге најмање дванаест до петнаест центиметара, можда и дуже.

Стајала је непомично, с репом савијеним преко леђа; чекала је, слутећи замку, али ипак достојанствено. Дечак је бацио пластични ђон преко шкорпије, приклевивши је спреда, док је реп остао слободан и млатио около.

„Маказе!”, довикнуо је дечак Џералду, који је још чукао над својом рупом.

„Шта, ухватио си једну?”, рекао је Џералд и дотрчао с кантом за млеко.

Дечак му је узео маказе из руке и брзо одсекао пар чланака репа.

„Превише си одсекао”, рекао је Џералд, изнервиран.

„Не, овако је боље.”

Џералд је беспомоћно раширио руке. „Треба да одсечеш само жаоку и отровну жлезду одмах иза ње. Онда је сасвим безопасна. Сад си јој покварио изглед.”

„Овако је боље”, поновио је дечак непоколебљиво, па подигао шкорпију и убацио је у канту за млеко. Маказама је пробушио неколико рупица за ваздух на поклопцу.

„Шта радиш с њом сад кад си је ухватио?”, упитао сам.

„Ништа”, рекао је Џералд. „Можеш је гледати. Или мучити. Или игнорисати.”

Раздражено сам се окренуо дечаку: „Зар неће умрети унутра? Може ли да живи без жаоке?”

Дечак је избацио доњу усну и, уз видан напор да буде љубазан, праврио се да га занима судбина шкорпије. „Да, може сасвим добро да живи без ње”, рекао је.

„Можеш ли да је храниш? Шта једе?”

„Ма било шта.” Одједном је деловао надахнуто. „Највише воли мрвице хлеба.”

Џералд је праснуо у смех. Било ми је жао самог себе, а сунце је и даље пекло. Отишао сам и сео на велики камен, гледао у суво камење речног корита и размишљао о томе како ме неко трује.

Џералд и дечак су наставили да ископавају шкорпије. Кад год би ухватили неку, скочио бих и потрчао да је погледам, како се не би видело колико сам заправо далеко од света живих. Сада је Џералд скраћивао репове, одсецајући тек незнатан део.

На крају је дечак ухватио пет шкорпија, а Џералд само једну. Толика је доброта моје душе да ми чак није ни било драго што је тако надмашен. Чинило се да ни њему то нимало не смета.

Кад се лов завршио, Џералд ми је понудио цигарету. Повукао сам дим и бол ми је прошао кроз тело.

„Не могу да пушим ових дана”, рекао сам и угасио цигарету о ивицу камена. Мислио сам да су цигарете један од начина на који ме трују.

„Имаш среће”, рекао је Џералд, подигао мој опушак и ставио га у џеп. Неко време је пушио стојећи поред мене. Затим је рекао: „Ако шкорпију опколиш прстеном ватре, обићи ће круг унаоколо, и кад схвати да нема излаза, убошће сама себе у потиљак. Убиће се. Зар то није тужно?”

Пошто је, наравно, заправо говорио о мени, дао сам неодређен одговор.

Рекао је: „Неко је баш пре неки дан рекао како у последње време одлично изгледаш.”

„Ко?”

„Не могу да се сетим ко. Можда Петрели.”

„Ко је Петрели?”

„Зар не знаш Санфорда Петрелија, историчара?”

„Да, срео сам га једном или двапут. Али нисам га видео већ једанаест година.”

„Па, можда је он видео тебе”, рекао је значајно. „У граду је, знаш.”

„Не, не знам. И није ме брига. А још мање ме занима како изгледам. Осећам се ужасно.” Замисли, Читаоче, ако можеш, разуман начин да са својим тровачем разговараш о сопственом здрављу.

Џералд је дечаку дао сто франака. Новац је примљен у тишини, без икаквог видљивог знака радости или туге.

Затим смо пошли главним путем, прошли поред гробаља и наставили њиме док нисмо стигли до Жабљег врта. Нисам истицао да сам био у праву у вези с путевима; није било потребе, јер је он то, наравно, знао. Када смо се зауставили код врта, позвао сам Џералда горе у свој стан на чај.

„Не могу”, рекао је. „Хоћу да стигнем до поште пре него што се затвори.”

„Аха. Волео бих да узмем једну шкорпију, ако може.”

„Извини. Није ми пало на памет. Наравно, можеш да узмеш колико год желиш.”

Прешли смо парк и кренули низ улицу до моје куће. Горе сам нашао малу картонску кутију, па је Џералд у њу истресао три шкорпије из канте за млеко. Након што је отишао, пробушио сам неколико рупица за ваздух на поклопцу и убацио неколико мрвица хлеба међу шкорпије.

То је било пре неколико недеља, пре кише. Две шкорпије су убрзо угинуле, у размаку од свега неколико дана: једна с клештима скупљеним испред лица, као да се брани од ударца, а друга, такоређи, раширених руку. Трећа је, међутим, постајала све крупнија, смелија и снажнијег изгледа захваљујући мрвицама хлеба, или, вероватније – бар ја тако верујем, иако за то немам никакав поуздан доказ – тако што је кроз осакаћене репове исисавала утробе своје сабраће. Примећивао сам да су лешеве постајали све шупљији. У сваком случају, та трећа шкорпија, после готово месец дана гмизања у свом углу, постајала би, чим бих отворио кутију, живахна као боксер у рингу. Кад год бих подигао поклопац, пропињала се из свог угла с превише брзине и жестине. Млатарала је клештима, а реп јој се пребацивао преко леђа, претећи; чак ми се чинило да јој поново израста жаока.

Једног сувог дана прошле недеље, пошто сам се осећао нешто боље, отишао сам тамо где смо их ловили и све побацао – живу шкорпију и оне мртве, мрвице хлеба и кутију. Предео се много променио од дана када смо ловили, јер је убрзо потом почела киша, која отад пада, пада и пада готово без престанка. Иако је већ зима, све је зелено као ирско пролеће, а под немилосрдним љубичастоцрним небом свуда су трава, детелина и јарке смарагдне пузавице.

(С енглеској превео Алекса Васиљевић)